

Od radosti sem onemel,
 ne morem do besed,
 in tvoj nasmeh me je prevzel,
 čar tvojih zornih let,

in tvoj korak, tako droban —
 odtrgati oči ni moč...
 Si podarila: Dober dan!,
 podári mi še noč!

ARKADZ KULJAŠOŪ (1914—1978)

Utrgal nisem niti ene cvetke
 in z néba niti ene zvezde ukral,
 da bi jih, kakor v ljudski pripovedki,
 prav vdano svoji ljubi daroval.

Naj cvetje bo v veselje na poljani,
 ko bova kdaj sprehajala se tam;
 v posodi brušeni se ne ohrani,
 kot med zidovi ni življenja nam.

Do zvezd je daleč — ko bi jezdil ponje,
 ne trajalo bi vek, dva, temveč sto,
 da jih dosežem s sončnim faetonom,
 leteti dano meni več ne bo.

Srce ne bi zdržalo teh naporov,
 utihnil bi motor kar sredi cest,
 kjer je požiral prah in prežal na razpotjih...
 O, usliši ga brez cvetja in brez zvezd!

EDZI AGNJACVET (rojena 1916)

MLADOPOROČENCA Nevesto je pripeljal v dom,
 v svoj dom — pod milim nebom,
 saj njima žametnih preprog
 in ne svetilk ni treba.